

LENGYEL JÁNOS

MITRACSEK ÚR MEGSZÓLAL

Mitracsek szerint az rendjén van, hogy egy szépirodalmi mű esetében az író szabadjára engedi fantáziáját, de ugye L. J. mégiscsak újságíró vagy mi, és mint ilyet, köti az újságírói etika. Az olvasót nem szabad becsapni, félrevezetni, elferdíteni a valóságot. Egy igazi újságírónak hitelesen kell tállalnia a történeteket, szigorúan ragaszkodva a tényekhez. Mitracsek ugyanis meg volt győződve, hogy találkozása Annával nem csupán az író agyszüleménye, hanem a valóságban is megtörtént. De nem pontosan úgy, ahogy azt a zsurnaliszta tállalta az olvasóknak. Neki is megvolt a saját változata, ami hite szerint maga a színtiszta igazság.

*

Ugyanis én, Mitracsek Ödön jártam a budapesti antikváriumokat. Akkor már évek teltek el, hogy bemutatkoztam a MIKICS *Együtt* című folyóiratában, később L. J. még kiötlött néhány újabb történetet, de aztán fokozatosan elkalandozott a szürreális posztmodern mesék ingoványos világába. Engem pedig magamra hagyott egyre növekvő egómmal. Mozdulatlanságra, tétlenségre ítélte, miközben bennem már tombolt a tettvágy, a szerepelni akarás, meg valami idegen kórság, talán exhibicionizmusnak nevezik, ha jól tudom. Éltre hívott és utána már nem foglalkozott velem. Néha kaptam egy-két epizódszerepet mások történeteiben, vagy csak egyszerűen leírta a nevemet valahol, valahová, valamiért. Ez pedig korántsem elégített ki engem. Többre vágytam, jobbra, szebbre, kedvesebbre.

Kárpátalján születtem a múlt század 90-es éveinek elején. Egy kitalált alak többnyire azokon a helyeken jár, ahol az alkotója is, s mivel ekkor az író éppen Budapesten játszott a túlkoros egyetemista szerepét, én is ott lógtam a magyarok székesfővárosában. Mi tagadás, lenyűgözött a város szépsége, bejártam a vigalmi negyed minden szórakozóhelyét, mégis magányosnak éreztem magam, mivel az egyetlen ember, akit a városban ismertem, alig foglalkozott velem. Olykor, ha már sok volt a sör, szóba elegyedtem néhány pultossal, csapossal, néha éjszaka kiültem valamelyik parkba, és két liter kannás borért cserébe társaságot vásároltam magamnak a hajléktalanok között. Pénzem volt,

mert L. J. mindig adott, vagyis többnyire, mert neki sem volt vastagon. Talán lelkiismeret-furdalásból adta, amiért elhanyagolt. De egy kitalált személynek, aki ráadásul még a kárpátaljai magyar irodalom boszorkánykonyhájának egyik lombikjából pattant elő, nehéz ismerkedni a valós élet szereplőivel. Főként, egy olyan világvárosban, mint amilyen Budapest. Kontaktusba, azaz kapcsolatba kerülhetünk ugyan, megismerhetjük egymást, de igazi, elmélyült viszonyt csak egy másik költött személlyel tudunk létesíteni.

Egyszer csak azt vettem észre, hogy falni kezdtem a könyveket, na, nem úgy, mint Sehalselát Dömötör, aki megette a könyvlapot, s utána tintát ivott. Különösen a női alakok érdekeltek. Megmozgatták a fantáziámat. Szorgalmasan jegyzeteltem, kik jöhetnek számításba. Szép is legyen, de ne amolyan elkényeztetett vagy beképzelt, gögös vagy hárpia. Szeretem a csendes, de határozott nőket. Kezdetben úgy gondoltam, hogy a közelben kutakodok, legyen inkább földi! Volt időm megfigyelni a budapesti nőket, és nem valami pozitív vélemény alakult ki róluk bennem, ellentétben L. J.-vel, aki bolondul a bolond nőkért. Volt is része belőlük rendszeren, na, azért rendes csajok is akadtak köztük. Jöjjenek kicsit közelebb, nehogy az íróm meghallja! Ami a nőket illeti, e téren is nagyon béna. Mert a nőt megszerezni könnyebb, mint megtartani. Ezt már én is tudom. Még annyit, ismert irodalmárunkról, hogy olykor bárgyúan romantikus, legalábbis a látszat ezt mutatja. Ugyan, melyik nő szíve lágyulna el ettől a verstől?

MINDIG

Juditnak

*Felújított kezekkel
látja tested
a vak vágy.
Szerelmet szerelmet
szívzörejjel,
hol műhelyéből
hallatszík kalapács.
Lüktet, mint
seb, ha megtelik
késsel.
Késel, már megint.
Csak te hiányzol,
én mindig
itt vagyok.*

De hagyjuk is az író t békén, legyen legalább néhány nyugodt pillanata. Nemsokára úgyis elmegy minden életkedve. Ezt garantálom Önöknek. (*Na, most ki szól ki folyamatosan az Olvasónak? Ez nem gond, csak ha én teszem?*)

Erről a másik versről már nem is beszélve. (*Cinikus kacaj!*)

KÉRÉS

Úgy szeress
 mintha
 többé
 nem szerethetnél
 mintha
 legszebb éned
 virágba
 borulna
 mint aki
 boldog magamért
 gyilkolni tudna
 csókomért
 minden mást
 odadobna
 Úgy
 mint még
 soha
 ahogy csak
 te szeretnél

Szóval, kezdésnek odahaza néztem körül. Először a leghíresebb regényhőssel ismerkedtem meg, de sajnos Tóth Esztert igencsak meggyötörte az élet. Talán érzéketlenségnek hangzik, de nem szerettem volna összeállni egy ideg-ronccsal. Szóba került még Melles Angéla neve, de róla köztudott, hogy nem az erkölcseiről híresült el Irodalmia polgárai között. Na, meg semmi kedvem nem volt konfliktusba keveredni, sem Piricsinyivel, sem Makuk Ignáccal.

Gondolkodtam, még Berniczky Éva másik pártfogoltjáról, Ernáról, aki a *Blasztula* című novellában kelt életre, de nem is tudom, volt valami furcsa benne. Nem volt konkrét, megfogható. Tudom, ez egy kitalált alak esetében nem a legszerencsésebb kifejezés. Műveltsége tekintetében is vannak hiányosságok, de e téren, az esetemben sem olyan kerek a labda. Ezt is nagymértékben

az írónak köszönhetem. Szöveget ütött a fejembe, hogy Ernáról nem véletlenül írja Berniczky: „*Erna nem járt moziba vagy nem látta azt a filmet, honnan vette mégis az édeskés, fájó nosztalgiát, hogy ilyennek képzelje magát, nem tudni.*” Nos, én sem akartam.

Szóba került Kovács Eleonóra Z-je, de róla ellentmondó dolgokat hallottam. Még azt sem sikerült kiderítenem, hogy valóban nő-e. Az dobja rám az első követ, akinek van, de én ebben ultrakonzervatív vagyok, szélsőségesen a másik nemhez, de inkább igenhez vonzódok. Nem vagyok híve sem a nyitott kapcsolatnak, sem a nyitott házznak, sem a nyitott társadalomnak. Én még azt vallom, ha az emberfia férfi, akkor a partnere legyen nő. Igazi nő, aki a mások nemét szereti, nem a maga igazát.

Ott volt még Bánki Éva pártfogoltja, Bujdosó Anci, de a közeledésemre határozottan elzárkózott. Később hallottam, hogy a hátam mögött leukránozott, pedig tudtommal nem is dékás. A listámon szerepelt még néhány név, de mind zsákutcának bizonyult. Végül elhatároztam, hogy megismerkedem Édes Annával. Tudom, hogy mit tett a gazdáival, híre nem éppen a legjobb, de alakja megbabonázott. Volt benne valami lebilincselő, valami, ami magához vonzott. Nem volt különösebben művelt, de mégiscsak egy világvárosban volt cseléd.

Egyedül mentem be az egyik kiskörúti antikváriumba, amíg L. J. egy előadást hallgatott valami közel-keleti uralkodóról, Tukulti Áprilistről. Úgy hallottam, régen ő volt a migránsok egyik nagy vezére, de mégsem tudott eljutni Európába, mert lekapcsolták a török-görög határon. A hellének, ak(háj)kor még biztosabban védték a határaikat. De azok más idők voltak. Európa népeinek nem kötötte gúzsba a kezét a merkeli „*willkommen*” politika.

– Milyen áprilistről hadoválsz itt, III. Tukulti-apil-ésarra az Új-Asszír Birodalom egyik legjelentősebb királya volt, i. e. 745 – i. e. 727 között uralkodott. Országlása idején vált az Újasszír Birodalom hálózati birodalomból igazi területiális állammá. Mondhatni létrehozta a kor Egyesült Államokát, és a hatalmát is hasonlóan tartotta fenn, a feyverek árnyékában megadóztatta a környező népeket. A fontosabb helyeken asszír támaszpontokat hozott létre. Megszüntette a korábbi nagy tartományokat, és az új provinciák élére inkább eunuchokat nevezett ki, hogy garantálja hűségüket. Talán követendő példa lenne napjainkban is, kevesebb szexbotrányba keveredett politikus lenne, igaz, tökök vezetéséből is.

– Na, itt fejezd abba! Tudjuk, hogy történész vagy, de ez most nem a fő téma, csak érdekességként említettem, hogy amikor beléptem az antikváriumba, egyedül voltam, mert te előadást hallgattál. Nagyon szépen köszönöm, hogy máris alátámasztottad az állításom hitelességét.

Szóval beléptem a könyvesboltba. Orromat egyből megcsapta a múlt illata. Ez ugyan költőinek hangzik, és annak is szántam, de a régi könyveknek többnyire áporodott, dohos szaguk van. Erről Casanova és Péter Gábor egyaránt sokat tudna beszélni.

– Jó napot kívánok! Kosztolányi Dezsőtől kérném az Édes Annát.

– Parancsoljon, több példányunk is van – azzal a könyvárus négy könyvet vett le az egyik polcról és elém tette az asztalra. Egyből őt választottam, persze, hogy a legújabb példányt.

Biccentettem és bemutatkoztam:

– Jó napot, kisasszony, a nevem Mitracsek Ödön. Ha nem haragszik, most magammal viszem, azzal belekaroltam és kettesben hagytuk el a boltot. Anna a meglepetéstől szólni sem tudott, de nem ellenkezett. Olyan régen volt már, hogy utoljára érdeklődött valaki utána. A hosszú évek során a magány, mint szorgos pókmester, sűrű fonál-köpenyt font alakja köré, de ez a fátyol már az első szavamra szétszakadt, tovatűnt.

Hirtelen megcsörrent Mitracsek mobilja, az ügyvéd hívta. Pár szót váltottak, majd Mitracsek izgatottan nyomta meg a „vége” gombot.

– Nagyon sajnálom, kedves olvasók, de halaszthatatlan dolgom akadt, ezért be kell rekesztenem a mesélést. Amíg távol vagyok, visszaadom a szót az írónak. Ám azt ajánlom, hogy csak alapos kritikával fogadják minden szavát! Egy időre elbúcsúzik, minden jót!

*

Nos, nem gondoltam volna, hogy Mitracsek a történet közben fog távozni, hiszen mennyit akadékoskodott, hányszor kérelmezte, hogy legalább egy fejezet erejéig hadd vegye át a narrátori szerepet. Amikor végre megkapta, erre rövid úton eltűnik. Ez szokatlan és ugyanakkor udvariatlan viselkedés. Ha nem Mitracsekről volna szó, még talán rossz néven is venném.

– Na, de térjünk vissza a munkához! Hol is tartunk? Megvan, akkor, ha nincs ellenükre, én inkább Anna szemszögéből mesélek tovább. A csend beleegyezést jelent, akkor itt folytatom.

*

Anna nem került könyvespolcra, sem íróasztalra. Egy viseltes utazótáskában találta magát számos könyv és kézirat társaságában. Paraszti származásából kifolyólag ez a tény nem okozott számára különösebb kényelmetlenséget. A cselédsors pedig megtanította az engedelmisségre, az alázatra és az önkorlátó-

zásra. Ha utóbbit végig megtette volna, eredeti története, végül, nem torkollik véres tragédiába. Kívülállóként könnyű ítélkezni, meg véleményezni mások tetteit, de ahhoz, hogy igazán megértünk valakit, hasonlót kell átélnünk, hasonló helyzetben, és még akkor sem biztos, hogy hasonlóan cselekszünk, hiszen, bár közhely, de minden ember egy külön univerzum. A legtöbb ember nem képes ártani másoknak, úgy véli, hogy nem tudná elvenni egy másik ember életét, amíg nem kerül olyan helyzetbe, amikor választania kell, a tét a sajátja: ő vagy én. Vagy éppen azért gyilkol, mert az élete elveszett, mit sem ér, annak dacára, hogy még létezik. Valaki pedig nem képes elfogadni a nyilvánvalót, nem képes belenyugodni a halálba. Ezek a lelkek haláluk után is az élők között maradnak és kísértenek, mint engem Mitracsek.

A zsúfoltság ellenére is jól érezte magát. Megismerkedett számos történelmi személlyel, lírai alakkal, na, és ott volt Mitracsek, aki kiszabadította dohos szagú magányából. Nyomban megkedvelte a bohókás fickót, olyan édesen tudott nevetni a férfi viccein, bár sokszor nem is értette, miről is beszél, meg hogyan. Magyarul beszélt, de érdekesen hajlította a szavakat, sajátos zamata volt, másmilyen, mint az övé. A beregi tájszólás miatt később sokat cukkolta az író az egi Macskási Hilda, a szombathelyi találkozásai alkalmával. Anna látott már úgynevezett „finom” úriembereket, akikről később kiderült, hogy a legkevésbé sem azok. Szomorú emlékek tolakodtak elő elméjének mélységeiből, keserű permetet hintve szíve tájékára.

Hirtelen eszébe jutott Mitracsek egyik vicce:

- Hogy hívják az arab kisfiút? – szólta a kérdés.
- EgyipTomi.

Egy ideig eltűnődött, hogy mi lehet ebben a vicc, hiszen korábban nem hallott a fáraók és a piramisok földjéről.

A göndör hajú alig foglalkozott vele. Azt gondolta, Mitracsek valami inas, személyi titkár lehet az úrfi mellett, netalán egy szegény rokon, aki a deák kegyelemkenyerét eszi. Ugyanakkor Mitracsek nem szolgálta a fiatal embert, sőt, neki sem kellett szolgálnia. Ha a göndör hajú éppen nem merült el Anna történetének megismerésében, a lánynak szabadfoglalkozása volt.

Egy pénteki napon aztán vonatra szálltak. A Nyugati pályaudvarról indult az Inter City, így, fonetikusan kiejtve, valami madárról vagy virágról kapta a nevét. Kakukkvirág, fecskéfű, vércseszirom stb. Ki emlékszik már arra? A történet eme mozzanata nem ragadt meg tartósan elméjében. Anna nem ismerte ezt a fura szerkezetet, mert utoljára még gőzmozdony vontatta szerelvényen utazott, amikor felkerült a fővárosba cselédnek. Mitracsek

elmondta neki, hogy ennek a szónak azóta már több értelme is van. Nem a fővárosnak, mert az ma is ugyanazt jelenti, csak egészen másképpen. Több millió magyar embert határázár választ el a fővárosától.

Mitracsek úr sok újdonsággal szolgált neki, igyekezett minden civilizációs vívmányt elmagyarázni, bemutatni, amik Anna sokéves elvonultsága során születtek. Különösen tetszett neki a mobiltelefon, kicsit félt is tőle. Mindig megrettent, amikor váratlanul megszólalt. A tv pedig lenyűgözte, órákon át nézte a különböző sorozatokat, igaz, hogy sok dolgot nem értett, de Mitracsek igyekezett megfelelni minden kérdésére. Ha esetleg gondja akadt valamivel, csak beírta a keresőbe és a világhálón rátalált a válaszra, megesett, hogy többre is.

Anna évtizedek óta ki sem mozdult az antikvárium polcáról. Kezdetben még megesett, hogy egy-egy érdeklődő a kezébe vette, megsimogatta, beleolvasott élete regényébe, de az új évezredben az olvasóközönség ízlésének túlpóriás volt a vidéki cseléd lány története. Bőre megrepedezett, testét megviselte az idő, rég elporladt kezek hagytak rajta maradandó nyomokat, de nem csupán a szerencse forgandó, a könyvek lapjai is. Hányszor inkább visszakívánta a boldog békeidőket, amikor az emberek kortól függetlenül vígan lapozgatták. De valóban boldog békeidők voltak azok? Világháború, válság, éhínség, Trianon, ország-csonkítás, nemzeti gyász és egyéb borzadályok.

Anna nem tudta, mi is az a „*besztzeller*”, Mitracsek úr magyarázta el neki. Pedig hát ő az volt a múlt század első felében. Ez csak annyira viaszta, mint az Anna-bál szépét ötven év múltán. S itt a hangsúly nem is az éveken, hanem inkább az elmúláson van.

A vonat megérkezett Nyíregyházára, a fiatal ember felébredt szendergéséből. Az utazótáska egy személygépkocsi csomagtartójába került, innét önjelölt fuvarosok szállították az embereket a határon át. Annát már egészen elvárta ez a nagyszájú, víg kedélyű férfi. Már a neve is mulatságos. Ki ad a főhősének ilyen lehetetlen nevet? Deziré ilyet biztosan nem tenne. (*Az a szerencsém, hogy Mitracsek el van foglalva valamivel, mert itt most aztán mondaná a magáét.*) Keserűen döbönt rá, hogy a jó öreg Dezső már hosszú ideje magára hagyta. Egyedül a nagy magyar irodalmi dzsungelben. Egyedül egy antikvárium polcán. Ám, ez már a múlt, most végre nem volt egyedül.

– Mondja, maga hová való? – kérdezte Mitracseket.

– Kárpátaljai illetőségű vagyok. Természetesen magyar. A nevem ne tévessze meg önt, aranyoskám. Ezt csak az íróm cinizmusának köszönhetem, de úgy éljek, hogy egyszer alaposan meg is köszönöm neki! (Már érik is ez a köszönet.)

– Nem olyan rossz név ez, ne orroljon már annyira arra az íróra! Hiszen úrnak szólítja magát. Megadja a tiszteletet magának. Nem tán valami távoli rokona kendnek?

– Dehogyan vagyunk rokonok. – Még csak az hiányozna nekem, egy ilyen rokonság. – Magát igen, de engem csak gúnyból szólított úrnak.

– Úgy látom, az úr igencsak haragszik az írójára. Elképzelni sem tudom, mi lehet az a nagy bűn, amit elkövetett. Az enyém egy igazi sorstragédiát kreált a számomra, én mégsem haragszom. Csak jó szívvel tudok gondolni rá.

– Ezt meg is értem, Kosztolányit mindenki ismeri, szereti. Még életében is kevesen tudtak rá haragudni. De az enyém... Á, hagyjuk is! Nem akarom magácskát ezzel untatni.

– No, mostan már kíváncsivá tett. Mondja már meg, ki a maga írója! A nevét honnét kell ismernem?

– Nem is tudja? – kérdezte Mitracsek úr elképedve.

– Nem, eddig nem említette a nevét, sem ő, sem maga.

– Ah, a nevét! Ki sem ejtem a számon. Megígérte nekem, hogy újra lesz egy könyvem, ahol én lehetek a főszereplő, a sztár. Aztán megszületett, de nem volt benne sok köszönetem. Nem elég, hogy oldalakon keresztül sérteget engem és a családomat, a végén még meg is ölt. Mert én ugye feláldozható vagyok, pedig sosem találkoztam Sylvester Stallonéval, sem Dolph Lundgrennel. Eredetileg szatirikus hősként lettem bemutatva, de most már inkább egy tragi-komédiában érzem magam, ahol én játszom el a tragi-pojáca szerepét, ha volna ilyen.

– Amíg a történet nem ér véget, és egy picinyke esély is megmarad, addig bármi lehet. Végződhet akár boldogsággal is. Volt már rá példa, műveit az író sokszor átírja, ahogy úri kedve tartja.

Közben a gépkocsi megérkezett a magyar-ukrán határra. Egyórás várakozás után elhagyták az Unió területét. Anna izgatott lett, először járt idegen országban magyar földön, bár még jól emlékezett Budapest román megszállására, amikor az idegenek jöttek a hazánkba, bocskoruk talpát sokáig érezte az anyaföld. Mitracsek színes szavakkal ecsetelte Kárpátalja történetét, felvázolta a közállapotokat, ezeket már nem kellett színesítenie, hiszen *reaktivisták* már mindent bemázoltak kékre és sárgára. Anna megtudta, hogy Mitracsek úr írója az a fiatalember, akinek ezt a kalandot köszönhette. Mert kaland volt ez a javából.

A beregszászi otthonban kevés könyvespolc akadt. A könyvek többsége a spájzban, szekrények tetején, a szoba sarkában halomba rakva pihent.

Anna és Mitracsek úr egymás mellé kerültek az éjjeliszekrényen. A fiatalember hamar túltette magát Anna történetén. Mitracsek úr megsúgta neki, hogy csak azért hozta Beregszászra, mert felhasználta őt, élete tragédiáját egy pályázatban hasznosította, melyből pénzt remél.

– Egy vacak pályázat miatt cipelt el ilyen messzire? – fakadt ki Anna.

– Mondták már magácskának, hogy mennyire édes, amikor dühös? – kérdezte Mitracsek úr.

– Na, aztán mennyire. Jól tudom, hogy csak a nevemből úz gúnyt.

– Dehogynis tennék én ilyet, kedves Anna. Ugyan, hová gondol? Hát kinek néz engem? Eddig megbántottam valamivel is?

– Nem, valóban nem.

Mitracsek úr szemmel láthatóan rajongott Annáért. Amióta csak megismerte, úgy dongta körül, mint méh a virágot.

– Milyen elcsépelte hasonlat – gondolta Anna.

Már elszánta magát, hogy ezúttal enged a kárpátaljai novellahős ostromának. Könnyű az olyan várat bevenni, melynek kapuit szélesre tárják.

Ekkor történt, hogy többéves várakozást követően végre megjelent az új könyv. Mitracsek révbe ért, ha ebben az esetben szerencsés így fogalmaznom. És valóban. Aki elolvasta a kötetet, értesülhetett Édes Annával való boldog egymásra találásáról. Számszámra érkeztek az olvasói levelek, de a fiatalember nem ilyen sikerre vágyott. Az asztalán még ott feküdt a Kosztolányi-kötet, amikor újra fellapozta, megdöbbenve vette észre, hogy Anna eltűnt.

Mi is történt a kis cselédlány gazdáival? Az író számára a plágium vádjá felér a halállal. Eddig még sosem érte e szörnyű vád, de Mitracsektől minden kitelik, ki tudja, legközelebb melyik regényhőső fejét csavarja el, és jelenik meg L. J. valamelyik újabb kötetében? Mint ahogy meg is jelent az új kéziratban, holott korábban már olvashatták egy novellában, az Együtt folyóiratban.

*

Mitracsek vádpontjai között ott szerepelt a plágium is, amikor nem tudta az íróra bizonyítani az idegen gondolatok átvételét, akkor fordított egyet a dolgon, természetesen az ügyvédei tanácsát követve, és úgynevezett önplágiummal vádolta meg. Még évekkel ezelőtt BDK nevezte újraközlő irodalomnak a kárpátaljaiakat. Ez főként a költőkre volt érvényes. Az elnevezés arra utalt, hogy kishazánk írói új kötetükben nagyrészt már korábban megjelent verseket közölnek, vegyítve az újakkal. Előfordult már, hogy az arány 80:20% volt a régebbi versek javára. De ez természetesen nem számított plágiumnak,

hiszen az adott író önmagától vett át régebbi írásokat. Ez csak akkor jelenthetett problémát, ha mondjuk egy pénzügyi támogató kifejezetten előírta, hogy csak új szerzemények szerepelhetnek a támogatott kötetben.

VFL, a kishaza egyik legelismertebb szerzője egyszer ezt azzal magyarázta, hogy a szülőföld irodalmárainak művei kis példányszámban jelennek meg, hamar elfogynak. Tulajdonképpen az adott szerző olvasói kérésnek tesz eleget, amikor az új kötetbe beválogatja a közkedvelt korábbi verseit is. Ez amúgy elfogadott szokás a világirodalomban, akarom mondani, a világirodalomban. Az író is erre hivatkozva utasította vissza a nevetséges vádat. Mitracsekék hiába támadtak, az irodalom visszavágott.

Különben is, a közelmúltban számos példa bebizonyította, hogy a plagizálás, a valódi, bocsánatos bűn, már-már bevett szokás a magyar közéletben. Politikusokról, tisztviselőkről, államfőről bizonyosodott be, hogy éltek ezzel a lehetőséggel a diplomamunkájuk elkészítésekor, de különösebb következménye egyik esetnek sem lett. Igaz, hogy az illető jó hírének megtépázására kiváló eszköznek bizonyult. Az újságok a címdalton hozták az írói plagizálásról szóló cikkeket, amíg a cáfolatokat, sok esetben csak bírósági felszólításnak engedve, eldugták az utolsó oldalak egyikén. Ott van például Jeremiás Jónás, a szittyá vitéz, a kis-nemzeti trubadúr, akinek verseit hallva élemedett korú hölgyek élvezettől eltátott szájából sorra hullnak ki a protézisek. Számtalan költőt, fűzfapoétát vádolt meg azzal, hogy műveiket tőle lopták, még a rosszakat is.

Igazság, pártatlan tudósítás, tárgyilagosság, elfogulatlan véleményezés stb. ma már idegen fogalmak az újságírásban, talán, régen is csak elérhetetlen példaképként állították a zszurnaliszták elé. Akik megpróbálják betartani ezeket a szabályokat, nem viszik semmire, karrierjük megreked, elvesztik állásukat, elefántcsont-tornyukban írhatnak blogot, ha valaki még kíváncsi rájuk.